

Passar factura

S'han passat tota la vida buscant la màxima comoditat. Per a ells, qualitat de vida era sinònim de mínim esforç, tant físic com mental. *No t'emboliquis!* ha estat la seva frase preferida, utilitzada com a criteri absolut. Embolicar-se volia dir complicar-se la vida, i complicar-se la vida era lo pitjor que podia passar. No hi havia motius per fer res a favor dels altres, no hi havia valors que no fossin materials.

Mica en mica, la recerca de comoditat va esdevenir infecció: primer van descobrir que el menjar es podia encarregar al súper: ja no calia sortir de casa; també s'engaraven els congelats, i es feia venir la perruquera en comptes d'anar a la perruqueria. Sortir de casa era una molèstia! Tampoc s'anava gaire al metge: era una complicació innecessària! Caminar, desplaçar-se, moure's... eren activitats extraordinàries i, en la mida del possible, incomoditats a evitar.

Una cosa va portar l'altra, i, per la mateixa regla de tres, van deixar de cultivar les amistats, d'anar-les a veure, d'anar al cine, de fer coses junts. Quasi molestava si, impertinent, algun amic suggeria una visita: massa feina! Un bon dia, mor una amiga i els fa mandra anar al funeral. Al cap d'una setmana, deixen de parlar d'ella.

El pitjor de tot? Que no s'adonaven del que estava passant! Feia temps que el seu món, molt petit, girava només al voltant del seu melic. I el que no veien, per a ells no existia.

No fa gaire, les conseqüències del sedentarisme han començat a fer-se notar, en forma de mala circulació, de llagues, d'estrenyiment. La desconexió amb el món real ha desencadenat una profunda solitud, que amplifica tots els mals, des de la sordera fins a la pròstata. L'egocentrisme, tossudament alimentat durant dècades, ha estat un monstre disfressat amb la seda del confort, i se'ls ha menjat sense pietat la capacitat de reacció, la lucidesa i la resistència.

A còpia de mirar-se obsessivament el melic, han provocat el vuitanta per cent del seu deteriorament físic i mental. Qualsevol petita incidència és un drama i qualsevol petita malaltia és un desastre. Estan malament perquè estan sols. I estan sols perquè ho han triat.

Curiosament, després de tants anys evitant-ho, han tornat a anar al súper. Malgrat haver de fer el petit esforç de sortir i caminar entre els aparadors, ara és una distracció que val la pena, de les poques que els hi queden a banda de la televisió, perquè totes les altres fa massa temps que es van arraconar.

L'absència d'altruïsmes els està passant factura. L'egoïsmes és fatal per a la salut.